ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Λίζα δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Νοιώθει κάτι νὰ τὴν πνίγῃ στὸ λαιμό. Δὲν φανταζόταν πὼς θὰ ἦταν τόσο φοβερὰ τ' ἀποτελέσματα τῆς θυσίας ποὺ ἔκανε. Δὲν πιστεύει ποτὲ πὼς ἡ συνέπεια μιᾶς ἡρωϊκῆς της πράξεως θὰ τὴν ἀναστάτωναν τόσο.

Κ' ἔπειτα νά... Ἡ καρδιά της φουσκώνει. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατεβαίνει γρήγορα- γρήγορα, τὰ μάτια της βουρκώνουν...

Θέλει νὰ κρυφτῆ, νὰ συγκρατηθῆ καὶ δὲν μπορεῖ. Δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ φύγῃ. Νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ γρήγορα, νὰ κρυφτῆ κάπου καὶ νὰ κλάψῃ μὲ τὴν ἄνεσί της.

Ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια τῆς Λίνας, τῆς γνέφει κάτι ἀόριστα καὶ κάνει νὰ ριχτῆ ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Μὰ ἡ Λίνα προφτάνει καὶ τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι.

Καρφώνει ἑπάνω της τὰ φλογερά της μάτια. Τὴν κοιτάει καλὰ-καλά, μὲ πόνο καὶ ἀγωνία καὶ τὸ φωράει τὴς ὕστερας, ἐκεῖνες ἄλλα καὶ τῆς συμπόνας, γεμίζει τὴν καρδιά της.

Μέσα ἀπ' τὰ σφιγμένα της δοντια τα λόγια βγαίνουν γρήγορα λαχτάρα καὶ πόνο :

— Τί ἔχεις, Λίζα;... Πές μου τί ἔχεις... Πές μου τι... Σὲ ἔκανε τέλο, μίλησέ μου... Πές μου τὴν ἀλήθεια, τί σοῦ συμβαίνει;... Μὴ μοῦ πῆς ψέματα, γιὰ τὸ Θεό, Λίζα!... Κρέμασμα ἀπ' τὰ χείλη σου... Μ' θαίνει, ἔλεος!...

Ἡ Λίζα δὲν μιλεῖ...

Τί νὰ τῆς πῆς;... Τὰ λόγια εἶναι φτωχά, εἶναι περιττὰ στὶς περιστάσεις αὐτὲς ποὺ ἡ καρδιὰ φαρμάζει, σφίγγει, γίνονται κομμάτια...

Μὰ ἡ Λίνα ἐπιμένει... Τρέμει, συγκινιεμένη. Τὰ μάτια της λάμπουν παράξενα...

— Μίλησέ μου, Λίζα... Λίζα, δὲν μ' ἀκούει;... Πές μου τὴν ἀλήθεια... Σοβαρὰ κακό;... Τὸν ἀγαπᾶς ἀκόμα;... Ὦ, Θεέ μου, πές μου τὴν ἀλήθεια κ' ἔς αἰ σκοτώσεις...

Γίνεται λίγον στιγμὴν σιωπή.

Μιὰ τρομερὴ σιωπή, γεμάτη ἀπὸ λύπες καὶ ἀγωνία.

Ἡ καρδιὲς τῶν δυὸ κορασιῶν χτυπᾶνε δυνατά.

Στέκουν ἡ μιὰ ἀντίκρυ στὴν ἄλλη, παγωμένες ἀπ' τὰ κλάματα καὶ δὲν τολμοῦν πειὰ οὔτε νὰ κουνηθοῦν.

Ἡ Λίζα φοβᾶται νὰ ἀκούσῃ τὰ λόγια της στὴ Λίνα, μήπως ἡ ἀδελφή της διαβάσει μέσα σ' αὐτὰ τὴν ἀλήθεια τὴν τρομερή. Σκύβει τὸ κεφάλι της καὶ ζητᾶει νὰ ξεφύγῃ.

— Λίνα, σὲ ἱκετεύω, ἄφησε με, ἄφησε με... Δὲν βλέπεις λοιπόν;... Δὲν εἶμαι καλά... Ὑποφέρω...

— Λίζα μου, ἀδελφοῦλα μου, τι ἔχεις;...

Μιὰ ἀκρη ἀδιαθεσία, ἀκρη μου Λίνα, μα δὲν εἶνε τίποτα. θὰ περάσῃ... Μιὰ νευρικὴ κρίση. Ναί, αὐτὸ εἶνε... Ἄφησε με νὰ πάω λίγο στὸ κρεβατάκι... Πνίγομαι, Λίνα!...

Μὰ ἡ Λίνα δὲν πιστεύει. Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶν' αὐτό. Ἡ Λίζα δὲν λέει τὴν ἀλήθεια. Κάτι τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τὴν τρομερή, ὅπο τρομερὴ κι' ἂν εἶνε, θέλει νὰ τὴν μάθῃ...

Ἤταν εὐτυχισμένη ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα. Τώρα εἶν' ἀπελπισμένη. Ἡ ἐλπίδες της πέταξαν. Ἔσβησαν τὰ ὄμορφα της ὄνειρα. Καταλαβαίνει καλὰ πὼς ἡ Λίζα ἀγαπᾶει τὸ Γιώργο. Θέλησε νὰ κάμῃ μιὰ θυσία γι' αὐτή, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ φτάσῃ ὡς τὸ τέλος. Δύγησε... Ἡ καρδιά της μάτωσε....

Καλύτερα λοιπὸν νὰ τελειώνουν μιὰ ὥρα γρηγορώτερα.

Ἡ Λίνα προσπαθεῖ νὰ κυριαρχήσῃ πάνω στὰ αἰσθήματά της, νὰ φανῆ ψύχραιμη. Παρασύρει τὴ Λίζα στὸ γυαλάνι καὶ κάθεται πλάι της. Τώρα πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦν.

Ἡ Λίζα ἀφίνει πειὰ τὸν πόνο της νὰ ξεσπάσῃ.

Κλαῖει πονεμένα, τὰ δάκρυά της τρέχουν ποτάμι.

Ἡ Λίνα συγκινεῖται. Δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ ἄλλο. Κ' ἀρχίζει κι' αὐτὴ τὰ κλάματα.

Κλαῖνε ἀγκαλιασμένες, χτυπημένες ἀπ' τὴν ἴδια συμφορά, χτυπημένες ἀπ' τὸν ἴδιο κερματὸ τῆς ἀγάπης, κλαῖνε καὶ σφίγγονται ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη, σὰν νὰ βογγᾶῃ γύρω τους φριχτὴ τρικυμία...

— Τὸν ἀγαπᾶς, Λίζα; ρωτάει ἡ Λίνα κι' ἡ φωνή της τρέμει. Τὸν ἀγαπᾶς ἀκόμα, ἀδελφοῦλα μου;

Ἡ Λίζα τινάζεται ξαφνιασμένη.

— Ὄχι, Λίνα, μὴν τὸ λές αὐτό, δὲν εἶν' ἀλήθεια.

— Γιατί μοῦ κρύβεσαι, Λίζα; Γιατί μοῦ λές ψέματα; Τί φταῖς ἐσύ, κακομοίρη μου Λίζα, ἂν δὲν μπόρεσες νὰ τὸν διώξῃς ἀπ' τὴν καρδιά σου;...

— Λέν εἶν' αὐτό, Λίνα.

— Αὐτὸ εἶνε, Λίζα μου. Τὸν ἀγαπᾶς. Κ' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ... Θεέ μου, Θεέ μου, τί θὰ κάμουμε τώρα;

Ἡ Λίζα δὲν ἀπαντᾶει.

Κρύβει τὸ πρόσωπο της στὸ στῆθος τῆς ἀδελφῆς της καὶ τὸ κλάμα της δυναμώνει...

— Μὴν κλαῖς πειά, Λίζα, λέει τρυφερὰ ἡ Λίνα στὴν ἀδελφή της. Εἶνε δικός σου. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸν πάρω. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ συγκρίνω τὴν καρδιά... Ὄχι, ποτέ, Λίζα. Τὸν ἀγαπᾶς... Κι' αὐτὸς θὰ σ' ἀγαπήσῃ... Κάμαμε ὅ,τι μπορέσαμε γιὰ μένα. Φτάνει πειά. Δὲν θέλω νὰ ζήσω ἄλλο. Θὰ πεθάνω, Λίζα!...

— Λίνα, καρδιά μου, τί λόγια εἶν' αὐτά; Μὴν τὸν ξανατῆς αὐτὸ τὸ λόγο. Ὁ Γιώργος εἶνε δικός σου...

— Μὴ ζητᾶς νὰ μ' παρηγορήσῃς, Λίζα. Ἀγαπιόμαστε τρελλά. Γιατί νὰ καταστρέψω τὴν εὐτυχία σας;

— Σώπασε, Λίνα.

— Ναί, Λίζα, πρέπει νὰ λείψω ἀπ' τὴ μέση. Συγχώρησέ με ποὺ σ' ἔκαμα νὰ πονέσῃς, ἀδελφοῦλα μου. Δὲν ἤθελα, Λίζα. Δὲν τὸ ξέρω... Λυπήσου με... Μὴ μοῦ κρατᾶς κάκια. Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη!... Ὦ, Θεέ μου, γιατί δὲν πεθαίνω αὐτὴ τὴ στιγμή;

— Μὴ μοῦ σπαράζῃς τὴν καρδιά, Λίνα. Θὰ ζήσῃς καὶ θὰ εὐτυχήσῃς μαζί του... Θὰ πεθάνω πειά. Τοῦ ἄνοιξες τὴν καρδιά σου. Ἤταν τόσο χαρμόσυνη μέρα! Πόσο κρίμα νὰ κλαῖς, Λίνα μου. Γίνε ξανὰ εὐτυχισμένη... Σκέψου τον, σκέψου πόσο σ' ἀγαπᾶει....

Ἡ Λίνα ἀγκαλιάζει τὴν ἀδελφή της καὶ τὴ φιλήσε. Μείναμε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς νὰ μιλάνε. Κλαίγανε μόνο, κλαίγανε παθητικά σκέπτα πολύνα...

Ἔξαφνα, ἡ Λίνα τινάχτηκε πάνω καὶ εἶπε :

— Θὰ πάω ἄμεσα νὰ τὸν δῶ. Θὰ τοῦ πῶ πόσο ὑποφέρεις, Λίζα. Θὰ τοῦ πῶ πὼς πρέπει νὰ μ' ἐκφράσῃ.

Ἡ Λίζα διαμαρτυρήθηκε :

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό, Λίνα. Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω.

— Πρέπει, Λίζα. Δὲν θέλω νὰ σε βλέπω νὰ ὑποφέρῃς. Μοῦ σπαράζεις τὴν καρδιά, φτωχή μου Λίζα...

— Ἐμένα ἂν ἔτσι κλαίγοντας, μ' τὸν ἴδιο πόνο στὴν καρδιά, ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ σπαραγμός τὶς εἶχε τσακίσει πειά...

Ἡ Λίζα σηκώθηκε κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι.

Θέλω νὰ ἡσυχάσω, εἶπε. Θεέ μου, εἶμαι συντριμμένη!... Λίνα μου, καλήνυχτα....

Ἡ Λίνα ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε στοργικά.

Ἡ Λίζα ἔκλεισε τὰ διαφορισμένα της βλέφαρα, μὰ δὲν κοιμήθηκε. Κάθε τόσο ἀναστέναζε πονεμένα καὶ νέα δάκρυα βούρκωναν τὰ μάτια της.

Καθισμένη πλάϊ της ἡ Λίνα, τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ κι' αὐτή.

Τῆς φαινόταν ἡ καρδιά νὰ βλέπῃ τὴν ἀδελφή της σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτό. Ὦ, ὄχι. Ἡ Λίνα εἶχε ἀποφασίσει πειὰ ὁριστικά, μπρὰ τὶς ἀρνήσεις τῆς Λίζας, νὰ πάῃ τὸ πρωὶ στὸ Βρανᾶ καὶ νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα. Νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη τῆς Λίζας καὶ νὰ τὸν ἱκετεύσῃ νὰ μὴ παρατείνῃ τὸ μαρτύριο τῆς ἀδελφῆς της.

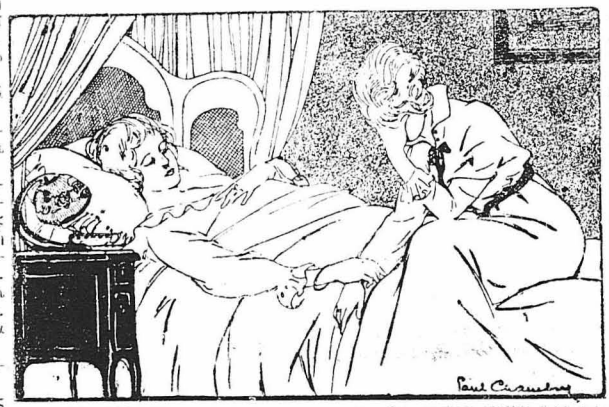

Ἡ Λίνα τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι κ' ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ...

Ἡ Λίνα τὄβρισε εὔκολο αὐτό. Ἔννοιωθε βαθειὰ ἱκανοποίησι στὴ σκέψι ὅτι θὰ θυσιαζόταν γιὰ τὴν ἀδελφή της. Δὲν σκεφτόταν τὸ δικό της σπαραγμό. Δὲν ὑποπτευόταν τὴν τραγῳδία ποὺ τὴν περίμενε...

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς Λίζας ἔγινε τώρα πιὸ κανονική.

Ἡ Λίνα κατάλαβε πὼς ἡ ἀδελφή της κοιμήθηκε. Σηκώθηκε τότε σιγὰ—σιγά, φόρεσε ἕνα βαρὺ πανωφόρι καὶ βγῆκε στὸ μπαλκόνι. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα, νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις της. Ἔμεινε ἐκεῖ περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα, κλαίγοντας κι' ἀναστενάζοντας. Ἔπειτα σηκώθηκε ἀπότομα, πῆγε στὸ γραφεῖο της, κάθησε, πῆρε χαρτὶ κι' ἔγραψε :

(Ἀκολουθεῖ)